

... a proto uvítám, pokud někdo doplní zážitky z neděle. Festival totiž i v neděli nabízel takřka celodenní (11-19 hod) program. A v letošním ročníku by se i název mohl opravit na *Multižánrová Ohře*

Viděli a slyšeli jsme totiž vedle folkových i účinkující bluegrassové, trampské a countryové. Také by se dala sobota označit za den karlovarský, jihočeský, moravský a pražský. Sobota měla i další primát – kapelu z největší dálky – až ze Vsetína přijeli Žamboši. Ale také by se tento ročník dal označit za ročník operativních změn, protože jak

Míla Pražák

řekl, tolik změn na poslední chvíli ještě nezažil (omluvila se Ginevra, Pacifik přijel bez Tonyho, Milan Procházka z Gladly SW měl nehybnou část ruky a tak jen zpíval, namísto Copu v neděli dorazil Forehand a přehazovalo se i pořadí skupin).

Ale pěkně popořadě. V sobotu v 11 hodin začínali **Poutníci** a ukázalo se, že dát hvězdu na začátek byl dobrý tah – od počátku bylo takřka plno. Poutníci zahráli svůj obvyklý repertoár a přidali i několik instrumentálek. Po nich šla místní (z hlediska kraje) skupina

Drc

. Oscilovali mezi newgrassem a trampgrassem, měli velmi dobré housle a flétna to celé posunovala k folku osmdesátých let. Jen možná texty by to chtělo ještě pilovat... Jediný sólista dne a tuším, že i celého festivalu, byl

Pepa Štross

. Na pomoc měl s sebou syna

Matěje

a potvrdil pověst baviče jak v průvodním slově, tak v textech písní. Nenudil a přinesl i další žánr – swing.

Gladly SW

měli vystupovat až večer, ale zaskočili v dřívějším čase. Hrají čím dál lépe, i když zůstávají u své trampské klasiky a neexperimentují. Pro mě jedním z vrcholů dne byla skupina

Sem Tam

. Potěšilo mě, že zahráli své staré pecky i novinky ze svého druhého období. Vystoupení mělo drive a já omládl do doby, kdy jsem na ně chodil jako na mladou skupinu. Pak prudká změna žánru – nastoupili

Žamboši

. Zpočátku to vypadalo na rekord ve zvučení (3 osoby, 20 minut), ale byli později překonáni Klíčem (7 osob, 34 minut, moderátoři – já a Míla – vydrželi mluvit 17 minut v kuse, pak odpadli). Po Gladly a před Pacifikem to měli Žamboši těžší, ale publikum jasně zaujali a oslovili. Ukázali, že svět není úplně jen tak v pohodě, jak to malují trampské skupiny a že písněmi lze reflektovat i obavy nebo strach, současně ale i ukázat světlo kdesi v dálce. Publikum naslouchalo,

přemýšlelo a moc nereagovalo, což Honzu Žambocha trochu místy asi zaskočilo, ale poselství bylo, myslím, úspěšně předáno. Honza byl na pódiu velmi naléhavý a každé slovo v písničkách mělo své místo.

Odlehčení ve formě **Pacifiku** bez Tonyho následovalo. Zahráli svoje i hobousí písničky, trochu improvizovali, protože bez průvodního slova Tonyho Linharta byli moc rychlí. Publikum absenci jedné kytary odpustilo, protože zbývající tři členové hráli a zpívali i za toho čtvrtého. Povedlo se udělat telemost s

Tonym, který přes telefon přiložený k mikrofonu publikum aspoň pozdravil na dálku. Podobně pro mě bylo dalším vrcholem vystoupení

Žalmana a spol.

Stejně jako Sem Tam zahráli zbrusu nové i starší klasické písničky a můj velmi dobrý dojem z nejnovějšího alba se potvrdil i na pódiu – starý dobrý známý Žalman, ale doslova politý živou vodou. Následovali opět takřka místní

Roháči

se svým tradičním repertoárem, jistota trampské klasiky. Nu, a pak celkový vrchol večera – skupina

Klíč

. Využila všechny šňůry zvukaře

Páji Jindráka

(asi 25 kusů), ale vystoupení stálo zato. Ke svým pětatřiceti letům jezdí v sedmičlenné sestavě, a tak jim to zní naplno a také mají desítky nejrůznějších nástrojů, pro mě nepojmenovatelných. Nechyběly staré známé písničky, ale zahráli i nové, z připravované desky a bylo slyšet, že i ty nové mají šanci být za čas „staré a známé“. A zahráli ne 45 minut jako většina ostatních účinkujících, ale protože den uzavírali, a protože město nelpělo na konci v 22 hodin, hráli více jak 90 minut – končilo se trojitým přídávkem po 23. hodině, třetí přídavek „unplugged“ mezi publikem. Osobně se mi zařazení Klíče na závěr (jako Poutníků na začátek) také líbilo – publikum bylo klidné a pozorné, neatakovalo tancem a křikem pódium a ukončení prvního dne festivalu bylo vkusné a jednoduché.

K festivalu pochopitelně patřily i mimohudební atrakce – splutí kanálu, oddělujícího ostrov od pevniny, divadélko a aktivity pro děti, možnost zdravotnické osvěty (díky Přírodní škole, která se již několikátým rokem podílí na organizaci), nechyběly různé varianty občerstvení. Pěkně bylo v sobotu a věřím, že v neděli též. Končím povídání tedy tím, čím jsem začal – doplňte někdo

Byl jsem na polovině Folkové Ohře...

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 30 Srpen 2017 22:01

nedělní postřehy.

<http://www.dronte.cz/>

<https://www.facebook.com/FolkovaOhre/>